

val o tom, že by začal sledovat jiné stopy, neboť si už zoufal, že ten spiklenec ho snad nikdy nedovede k člověku, který byl pro něj nejdůležitější.

Ale přestože měl občas problém s trpělivostí, jeho zásadním rysem byla zarputilost. Nikdy neztratil stopu, pokud už ji jednou našel, a intuice spojená s chladnou logikou ho jen málokdy zradila.

A proto si logicky vydedukoval, že Howe ho právě zavedl do hlavního stanu tohoto zločineckého podniku. Moderní dům, do něhož ten lump před čtvrtihodinou vklouzl, nebyl jeho. Howe si udělal jméno v nejtemnějších uličkách chudobného East Endu a všechna oblíbená místa, která pravidelně navštěvoval, byla v této čtvrti.

Tady sídlil strůjce tohoto vyděračského plánu. Drake to cítil v kostech.

Vytáhl z kapsy revolver. Nikdy neholdoval násilí, ale podezíral vyděrače známého pouze jako M, že bude mít střelné zbraně po ruce.

Nemohl si být jistý, kolik lidí může být uvnitř, ale chtěl jim čelit sám.

Celý případ byl označen nejvyšším stupněm utajení, vyžadoval nejvyšší diskrétnost a on byl vybrán šéfem díky své pověsti, že uspěje tam, kde ostatní selhali.

Dnešní večer to nebylo jiné.

Tento dům se nenacházel v jedné z nejmódnějších londýnských čtvrtí, vypadal však elegantně a byl dobře osvětlený. Na kraji Bedford Square sídlil kdosi důležitý.

Byl však tento člověk dostatečně troufalý na to, aby vydíral dědice britského trůnu?

Dopisy přicházely v obálkách s rudými skvrnami a slova byla vytvořena z novinových výstřižků nebo na-

psána pavoučím písmem, které bylo sotva čitelné. Vyděrač tvrdil, že má dopisy a fotografie prince Eduarda, které by při zveřejnění přinesly Koruně nový skandál.

Drakeovi nezáleželo příliš na tom, jak princ tráví svůj volný čas, ale královská rodina chtěla vši mocí skandálu předejít.

A tak čekal, dokud to nevypadalo, že další čekání už nemá cenu.

Když uplynula půlhodina, vystoupil zpoza stromů v parčíku uprostřed náměstí, které ho kryly, a vypravil se do stájí tvořících zadní trakt městských domů. Když se blížil ke dveřím domu, v němž zmizel Howe, přivítalo ho vrčení a rychlý, vysoký štěkot hlídacího psa, kterého si dosud nevšiml. Jak pes vyskakoval dopředu na řetězu, který ho omezoval, Drake mohl vidět, že vypadá dost zbědovaně – zcuchané chlupy, vyhublé tělo a oči, z nichž se dal vyčíst spíš strach než zuřivost.

„Ode mě se nemusíš ničeho bát,“ šeptal psovi a snažil se o stejně chlácholivý tón, který užívala jeho sestra pro zatoulané psy, jež pravidelně přiváděla domů.

Pes ještě jednou zaštěkal a zvedl jedno ucho

„Tak jsi hodný. Nemáš se tu čeho bát.“ Ale jakmile udělal další krok dopředu, pes začal vrčet hluboko v hrdle. Věděl, co se od něj žádá, ačkoli ten, kdo ten dům vlastnil, se k němu nechoval zrovna dobře.

„Děláš to dobře,“ připustil Drake a všiml si, že v zadním vchodu domu zablikalo světlo.

Poté se dveře prudce otevřely a otvor v nich zaplnila mužská postava.

„Na co to zatraceně štekáš?“ Muž ve dveřích – Howe, jak to vypadalo podle zavalité siluety a pomačkaného klobouku – obhlížel stáje a temnou zadní zahradu.